

цитѣ тѣзи имена останали да се употрѣбаватъ, но сѣченето на български пари престанало. Защото въ всички времена, само държавата въ лицето на държавния глава има право да сѣче монети. Само независимиятъ народъ има свои монети. Попадне ли подъ чужда властъ, той трѣбва да си служи съ чужди монети, съ чужди надписи. Така станало и съ българитѣ, когато паднали подъ турцитѣ. Но българскитѣ монети не изчезнали. Една частъ отъ тѣхъ продължавала да служи при покупки и продажби, а друга била употрѣбена въ накититѣ на българкитѣ. Тамъ се запазили най-много български монети. Разбира се, съ време, хората престанали да разбиратъ, че тѣ сж български монети. Но въ епохата на нашето Възраждане, когато погледа билъ обърнатъ и къмъ миналото, за да се почерпи куражъ и за да се възкреси срѣдъ тежкото време образа на нѣкогашната независима българска държава, буднитѣ патриоти открили съ гордостъ, че ние сме имали не само царе, но и български пари. Отъ тогава се започнало издирването на старитѣ български монети, което продължава и до днесъ. Още не сж събрани и изучени всички български монети. Отчасти това се дължи на незнанието на хората. Повечето български пари, особено меднитѣ, иматъ външенъ видъ, който не вдѣхва на притежателя имъ мисль, че тѣзи малки нескорошно изработени пари ще иматъ нѣкакво историческо значение. Затова въ повечето случаи тѣ се захвърлятъ като непотрѣбни. За да възстановимъ нашето минало въ всичкото негово разнообразие, дългъ на всички ни е, да пазимъ старитѣ паметници. Между тѣхъ сж и старитѣ мо-